

ΑΠΟΘΗΚΗ
ΤΩΝ
ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΙΑΝΟΥΑΡ. 1842.]

[ΑΡΙΘ. 61.]

Jean Racine

Εσθήρ και Γλαυκία (Esther) [απόσπασμα]

Μετάφραση: Ι. Δ. Καρασούτσας

Αποθήκη των ωφελίμων γνώσεων (Σμύρνη)

τμ. 6, τχ. 61 (Ιανουάριος 1842), σ. 15-16

ΕΣΘΗΡ ΚΑΙ ΓΛΑΥΚΙΑ.

[Μετάφρασις ἐκ τῆς Τραγωδίας Ἐσθήρ
τοῦ Γάλλου Πακίνου.]

Ἐσθήρ.

ΤΗΝ ἀτυχίαν ἔμαθεν Ἀνατολή καὶ Δύσις
Τῆς ἀλαζόφρονος Ἄστιν, τῆς πρώην βασιλίσσης,
Ὅτε ἀπ' ἀσθεστον θυμὸν ἀνάψας κατ' ἐκείνης
Καὶ θρόνου τὴν ἀπέβαλεν ὁ βασιλεὺς καὶ κλίνης.
Ἀλλὰ δὲν τὴν ἀπέσπασε καὶ τοῦ νοδὸς ταχέως
Ἐδέσποσεν ἐπὶ πολὺ αὐτῆ τοῦ βασιλέως·
Καὶ τὴν ἐπὶ βροίαν αὐτῆς διὰ νὰ καταβάλλῃ,
Τὴν προσοχὴν τοῦ ἔπρεπε νὰ προσηλώσῃ ἄλλῃ.
Ἄνδρες πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐξῆλθον ἐρευνῶντες,
Κ' ἐπέστρεψαν εἰς τὴν αὐλήν, ἀπάσας διελθόντες
Τὰς ἀναμέσον τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ἑλλησπόντου χώρας.
Εἰς Σοῦσα τότε εἶδομεν τὰς Αἰγυπτίους κόρας,
Παρθένους ἕως καὶ Σκυθῶν καὶ Πάρθων συνελθούσας,
Τὸ σκῆπτρον, τὸ στεφάνωμα τοῦ κάλλους, ἀπαιτούσας.
Διῆγον τότε ἄγνωστος εἰς κεκλεισμένον δῶμα
Ὑπὸ τὸ ἄγρυπνον ἐγὼ τοῦ Μαρδοχαίου ὄμμα·
Ὁ θάνατος μ' ἐστέρησε πατέρα καὶ μητέρα,
Ἀλλὰ θανόντος ἀδελφοῦ οἰκτεῖρων θυγατέρα
Ὁ Μαρδοχαῖος μ' ἔλαβε, καὶ τόπον αὐτὸς μόνος
Μοὶ ἀνεπλήρωσε πατρός, μητρὸς καὶ κηδεμόνος.
Ἐν τούτοις ὅμως ἔθλιβεν αὐτὸν καὶ ἀνησύχει
Νυχθημερὸν ἢ λυπηρὰ τῶν Ἰουδαίων τύχη,
Καὶ εἰς τὰς ἀδυνάτους μου ἐπιστηρίζων χεῖρας
Τὴν λύτρωσιν τοῦ Ἰσραὴλ, βασιλικῆς πορφύρας
Ἐλπίδας μοὶ ἐνέβαλεν· ἐγὼ δὲ τὰς κρυφίας
Βουλὰς τοῦ πλήρης ἤκουον καὶ τρόμου κ' εὐπειθείας.
ἦλθον ἐδῶ, πλὴν κρύπτουσα καὶ γένος καὶ πατρίδα·
Τίς γλώσσα νὰ διηγηθῆ τὰ ὅσα τότε εἶδα;
Τὰς σκευωρίας γυναικῶν τοσοῦτων ἀντιπάλων,
Ὅποσαι κρίνουσ' ἑαυτὰς βελτίονας τῶν ἄλλων,
Καὶ ἀξιούσαι τὸ λαμπρὸν τῆς μοναρχίας στέμμα,
Τ' ὀριστικὸν ἐπρόσμενον τοῦ βασιλέως βλέμμα;
Ἐκάστης ἦσαν ἴδιαι καὶ ψῆφοι καὶ φατρία·
Ἀκαμπρότητα καταγωγῆς ἐπρόβαλλεν ἡ μία,
Ἐξήντλει τῆς κομμωτικῆς τὴν δύναμιν ἡ ἄλλη,
Μὲ λάμπιν κάλλους ἐκυτῆν διὰ νὰ περιβάλλῃ·
Ἐγὼ δ' ὡς μόνην μου στολὴν καὶ μόνην προστασίαν
Δακρύων εἰς τὸν Οὐρανὸν προσέφερον θυσίαν.
Ὅποτε δὲ τὸ πρόσταγμα τοῦ κραταίου ἐδέχθην,
Ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ μονάρχου προσηνήχθην.
Τὴν τῶν ἀνάκτων θέλησιν εἰς χεῖράς του βαστάζει,
Καὶ τὸν ἀθῶον τὴν ψυχὴν ὁ Κύριος δοξάζει,
Τὴν ἐπληρμένην ταπεινῶν ὄφρων τοῦ ἀλαζόνος.
Τὸν θαυμασμὸν ἐπέστυρα ἐγὼ τοῦ Ἡγεμόνος·
Μ' ἐκύτταζεν ἐπὶ πολὺ ἐν σιωπῇ βαθεῖα,
Καὶ χεῖρ εἰς τὴν καρδίαν του ἐνήργει τότε θεῖα,
Ἡ χεῖρ ἥτις ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν στάθμην εἶχε κλίνει.
Μὲ βλέμμα, ὅθεν ἔρρεε γλυκύτης καὶ γαλήνης,
Μὲ λέγει τέλος, « Ἀνασσα γενεῶν! » κ' ἡ δεξιὰ του
Τὸ μέτωπόν μου ἔστεψε μὲ τὸ διάδημά του.
Βουλόμενος ὁ βασιλεὺς νὰ δείξῃ ἔτι μᾶλλον
Τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς χάριτος αὐτοῦ τὸ ὑπερβάλλον,

Τοὺς μεγιστᾶνας διαψιλῶν ἐπλήρου δωρημάτων,
Καὶ εἰς τοὺς γάμους, τοὺς λαοὺς ἀπὸ χωρῶν ἐσχάτων
Τοῦ βασιλέως εἴλκυεν ἡ μεγαλοδωρία.
Ἄλλ' ὅτε παντοῦ ἔθαλλον συμπόσια μυρία,
Ὅτε ἠθύμ', ἠγάλλετο κ' εὐφραίνεται ὁ λαὸς μου,
Ὅποια ἦτον ἐν κρυπτῷ ἢ θλίψις, τ' ὄνειδος μου!
Ἐσθήρ, σὺ φέρεις, ἔλεγον, ἐσθῆτα ἐκ πορφύρας,
Τῆς ἡμισείας γῆς κρατεῖς τὸ σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖρας,
Καὶ τῆς ἁγίας πόλεως τὰ τεῖχη κρύπτει χλόη,
Ὅφεις οἰκοῦσι τὴν Σιών καὶ δράκοντες πυρπνόοι,
Καὶ βλέπει αὕτη τοῦ ναοῦ τὰς πέτρας ἐσπαρμένας,
Καὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ τὰς ἐορτὰς παυμένας!
Ἐν τούτοις ὅμως ἡ ποθὴ τοῦ ἀτυχοῦς μου γένους
Τὸν οἶκόν μου ἐπλήρωσεν ἀπὸ Σιών παρθένους·
Ἀθῶα ἄνθ' εἰς τὰς πνοὰς τῆς τύχης ἀφειμένα,
Εἰς χώραν ξένην, ὡς ἐγὼ, μεταπεφυτευμένα.
Εἰς μέρος ὅπου ὀφθαλμὸς δὲν εἰσχωρεῖ βεβήλου,
Πρὸς μόρφωσίν των δαπανῶ τὰς ὥρας μετὰ ζήλου·
Τὸν ὄγκον φεύγουσα συχνὰ τοῦ διαδήματός μου,
Καὶ τὰς ματαίας κ' ἐπαχθεῖς τιμὰς τοσοῦτου κόσμου,
Ἐρχομ' ἐδῶ· ἐνώπιον τοῦ Πλάστου ταπεινοῦμαι,
Καὶ ἄγνωστος καὶ ἀφανὴς νὰ ἦμ' εὐχαριστοῦμαι.
Τὸ γένος των ἀπόκρυφον εἰς πάντα Πέρσῃ μένει·
Θὰ τὰς καλέσω· Ἐλλεθε, ἀγνόταται παρθένοι,
Τῆς δουλικῆς μου ἄλλοτε δαιτὸς συνδαιτυμόνες,
Τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰακώβ βλαστήματα καὶ κλώνες!

[Τῶν παρθένων ὁ χορὸς εἰσέρχεται ἄδων ἐκ πολλῶν
ἅμα διαφόρων μερῶν.]

Γλαυκία, (φίλη τῆς Ἐσθήρ.)

Βαβαί! τί σμῆνος καλλονῶν κοσμίων καὶ ἀθῶων
Ἀπανταχόθεν κύκλω μου προκύπτουσιν ἀθρόον!
Ποῖον ἐρύθημα αἰδοῦς ἐπὶ τὰ πρόσωπά των!
Εὐτύχει, ἔρεισμ' ἀγλαῶν ἐλπίδων γλυκυτάτων!
ὦ! εἶθε ἡ ἀθῶα σου νὰ φθάσῃ θρηνηθῆ
Εἰς οὐρανὸν ὡς καθαροῦ λιθάνου εὐωδία,
Ἐλισσομένη ἀνωθεν τοῦ θυμιατηρίου!
Εἶθε κατέλθῃ ἐπὶ σὲ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου!

Ἐσθήρ.

Ἐκ τῶν ἁσμάτων ἄσατε ἐκείνων, ὦ παρθένοι,
Ἐν οἷς μετὰ τῶν θρήνων μου πολλάκις ἐνουμένη
Ἡ λιγυρὰ ὑμῶν φωνὴ τῆς ἀτυχοῦς ἀρχίζει
Σιών τὰς τύχας νὰ θρηνηῖ καὶ νὰ πανηγυρίζῃ!

Ἰσραηλίτις παρθένος ψάλλουσα μόνη.

Ποῦ ἢ προτέρα δόξα σου, Σιών, καὶ ποῦ ἡ φήμη;
Ἐθαύμαζε τὴν λάμπιν σου κ' ἠπόρ' ἡ οἰκουμένη·
Σωρὸς κατήνητας σποδοῦ, καὶ μόνον διαμένει
Τοῦ τόσου μεγαλείου σου ἡ τεθλιμμένη μνήμη!

Ἐφθανες ἄλλοτε, Σιών, εἰς ὕψος τοὺς ἀστέρας·
Ἄλλ' εἰς τοῦ ἄδου τὸν βαθὺν βυθὸν ἐταπεινώθης νῦν!
Ἄς ἀπολέσω τὴν φωνὴν,
Ἄνίσως ἕως οὗ τὸ φῶς ὀρῶ τὸ τῆς ἡμέρας
Εἰς τῆς πικρᾶς σου πτώσεως τοὺς θρήνους δώσω πέρας!

Ἄπας ὁ Χορός.

Ἰορδάνου ρεύματα καὶ πεδιάδες!
Βουνὰ ἱερά, δενδρόφυτοι κοιλάδες,
Ἄπὸ τόσα θαύματα ἡγιασμένοι!
Ἄπὸ τῶν πατέρων μας τὴν γῆν, φυγάδες,
Ὡς πότε θὰ ἡμεθα ἐξωρισμένοι;

Μία ἐκ τοῦ Χοροῦ ψάλλουσα μόνη.

Πότε, Σιών, τὰ τείχη σου θὰ ἴδω ν' ἀνεγείρωνται;
Καὶ νὰ ὑψοῦνται, ὦ ναοί, τοὺς ἱερούς σας θόλους;
Καὶ τοὺς λαοὺς μὲ ἄσματα καὶ μὲ χοροὺς ἀδόλους
Εἰς δόξαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ νὰ συναγείρωνται;

Ἄπας ὁ Χορός.

Ἰορδάνου ρεύματα καὶ πεδιάδες!
Βουνὰ ἱερά, δενδρόφυτοι κοιλάδες,
Ἄπὸ τόσα θαύματα ἡγιασμένοι!
Ἄπὸ τῶν πατέρων μας τὴν γῆν, φυγάδες,
Ὡς πότε θὰ ἡμεθα ἐξωρισμένοι;